

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
21 У 1622/18
Дана 13.09.2018. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Жељка Шкорића, председника већа, Павела Јонаша и мр Зорана Рељића, чланова већа, са судским саветником Мирелом Костадиновић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца Града Београда, кога заступа законски заступник Градско правобранилаштво града Београда, против туженог Министарства финансија Републике Србије, Сектора за имовинско-правне послове, ради поништаја решења 46-00-00174/2015-13 од 28.09.2015. године, са заинтересованим лицима А.А. из ..., ул. ... број ..., кога заступа пуномоћник Милош Лазаревић, адвокат из Београда, ул. Краљице Наталије број 17а/10, Б.Б. из ..., ул. ... број ..., В.В. из ..., ул. ... број ..., Г.Г.,, Д.Д., ..., ..., ..., ..., Ђ.Ђ., ..., које заступа пуномоћник Драгиша Околишанов, адвокат из Београда, ул. Липа 11/7, у предмету враћања имовине, након одржане усмене јавне расправе дана 13.09.2018. године, у нејавној седници већа, одржаној дана 13.09.2018. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба СЕ ОДБИЈА.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца града Београда, за накнаду трошкова управног спора.

III ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужилац град Београд да на име трошкова управног спора плати, заинтересованом лицу А.А. из ..., ул. ... број ..., износ од 43.500,00 динара, а заинтересованим лицима Г.Г. из ..., Д.Д. из ... и Ђ.Ђ. из ..., укупно износ од 36.000,00 динара, све у року од 15 дана од дана достављања пресуде.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбија се као неоснована жалба Града Београда изјављена против делимичног решења Агенције за реституцију, Подручна јединица Београд број 46-001221/2012 од 12.01.2015. године, којим решењем у тачки 1. се усваја захтев, враћа се имовина и утврђује право својине подносиоцима захтева Е.Е. из ..., ..., бр. пасоша ..., Ж.Ж. из ..., улица ... број ... на по 1/6 идеалних делова, А.А. из ..., улица ... број ... и Б.Б. из ..., улица ... број ... на по 1/12 идеалних делова на конфискованој непокретној имовини – градском грађевинском земљишту и то:

1.1. кат. парцели број ... КО ..., потес ..., шума III класе површине 12443 м², кат. парцели број ... КО ..., потес ..., шума III класе површине 33977 м², кат. парцели бр. ... КО ..., потес ..., шума III класе површине 19288 м², кат. парцели број ... КО ..., потес ..., шума III класе површине 694 м², кат. парцели број ... КО ..., потес ..., њива III класе површине 3959, кат. парцели број ... КО ..., њива II класе површине 8767 м², по врсти све градско грађевинско земљиште, све уписане у ЛН број ... КО ... као државна својина Републике Србије са правом коришћења 3.3..

1.2. кат. парцели број ... КО ..., потес ..., њива II класе, површине 99027 м², уписане у ЛН број ... КО ... као државна својина Републике Србије, са правом коришћења 3.3. и ГО Чукарица на по 1/2 идеалних делова.

Тачком 2. решења усваја се захтев, враћа се имовина и утврђује право својине подносиоцима захтева Е.Е. из, бр. пасоша ..., Ж.Ж. из ..., улица ... број ... на по 1/18 идеалних делова, А.А. из ..., улица ... број ... и Б.Б. из ..., улица ... број ... на по 1/24 идеалних делова на конфискованој непокретној имовини – градском грађевинском земљишту и то на:

2.1. кат. парцели број ... КО ..., потес ..., њива II класе, површине 2409 м², кат. парцели број ... КО ..., потес ..., њива II класе, површине 1506 м² и кат. парцели број ... КО ..., потес ..., њива II класе, површине 1987 м², све уписане у ЛН бр. ... КО ... као државна својина Републике Србије са правом коришћења И.И. на обиму удела од 4/16 идеалних делова, а која имовина је бившем власнику Ј.Ј. конфискована решењем Народног Среског суда за VII реон града Београда број 2375/45 од 11.10.1945. године.

Тачком 3. решења обавезује се Република Србија као власник и Град Београд као ванкњижни титулар права јавне својине непокретности описаних у тачки 1. и 2. диспозитива тог решења да подносиоцима захтева из тачке 1. и 2. диспозитива тог решења пренесе у сувојину и предају у судржавину непокретности из тачке 1. и 2. диспозитива тог решења.

Тачком 4. решења, на основу тог решења, а по правоснажности, надлежни орган за упис права на непокретностима извршиће упис права својине у наведеним идеалним уделима на враћеним непокретностима из тачке 1. и 2. диспозитива тог решења у корист Е.Е., Ж.Ж., А.А. и Б.Б..

Тачком 5. решења налаже се надлежном органу за упис права на

непокретностима да на основу тог решења, а по његовој правоснажности изврши брисање свих хипотекарних терета забележних у било чију корист на непокретностима наведеним у тачки 1. диспозитива решења.

Тачком 6. је одлучено да о преосталом делу захтева ће се одлучити накнадно када се за то стекну законом предвиђени услови.

Тачком 7. је утврђено да враћена имовина је у слободном промету, а Република Србија има право прече куповине приликом првог отуђења.

У тужби, коју је путем законског заступника Градског правобранилаштва града Београда, поднео Управном суду дана 04. новембра 2015. године, тужилац оспорава решење туженог органа, наводећи да је исто незаконито, с обзиром да је тужени из утврђених чињеница извео неправилан закључак у погледу чињеничног стања и на тако неправилно утврђено чињенично стање није правилно применио закон. Тужилац истиче да град Београд није био уписан у лист непокретности у време када је поднет захтев за враћање одузете имовине као ни у току поступка реституције већ ГО Чукарица и З.З., а што доводи до закључка да се не може обавезати град Београд, већ само Република Србија као власник и корисници који су уписани у лист непокретности. Такође, истиче да се не може истовремено обавезати Република Србија, као власник, и град Београд као ванкњижни титулар права јавне својине, обзиром да не могу да постоје два власника, већ једино Република Србија као власник и општина као корисник или само град Београд као титулар права јавне својине. Тужилац истиче да су учињене битне повреде одредаба управног поступка приликом доношења оспореног решења, да је изрека и образложење решења неразумљиво и противречно, да чињенично стање није правилно и у целости утврђено и да је учињена повреда одредаба материјалног права па предлаже да суд тужбу усвоји и поништи оспорено решење. На име трошкова управног спора је тражио за подношење тужбе износ од 16.500,00 динара. На усменој расправи је законски заступник тужиоца предложио да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи и на име трошкова управног спора је тражио за подношење тужбе износ од 16.500,00 динара, за заступање на једној одржаној расправи износ од 18.000,00 динара и за заступање на једној неодржаној расправи износ од 9.750,00 динара.

У одговору на тужбу тужени је остао при разлозима изнетим у оспореном решењу и предложио је да се тужба као неоснована одбије.

Заинтересована лица нису доставила одговор на тужбу, иако им је тужба уредно достављена. Пуномоћник заинтересованог лица А.А. је на усменој јавној расправи предложио да суд тужбу одбије као неосновану, а на име трошкова управног спора је тражио за заступање на једној одржаној расправи износ од 37.500,00 динара, за заступање на једној неодржаној расправи износ од 19.500,00 динара, као и за састав поднеска од 16.11.2017. године износ од 36.000,00 динара.

Пуномоћник заинтересованих лица Г.Г., Д.Д. и Ђ.Ђ. је на усменој јавној расправи предложио да суд тужбу одбије као неосновану, а на име трошкова управног спора је тражио за заступање на једној одржаној расправи износ од 37.500,00 динара и то за прво заинтересовано лице, као и за остала заинтересована

лица од по 19.500,00 динара.

Решењем Управног суда број 21 У 15180/15 од 07.06.2017. године, утврђен је прекид поступка због смрти заинтересованог лица Ж.Ж.. По предлогу заинтересованог лица А.А. од 06.11.2017. године, Управни суд је решењем под бројем 21 У 15180/15 од 29.01.2018. године, наставио поступак који ће се надаље водити под бројем 21 У 1622/18.

Управни суд је одржао усмену јавну расправу применом одредбе члана 34. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС”, бр. 111/09), којом је прописано да је расправа обавезна ако су у управном поступку учествовале две или више странака са супротним интересима.

Усмена расправа одржана је у складу са чланом 38. Закона о управним споровима, у присуству законског заступника тужиоца, пуномоћника заинтересованог лица А.А. и пуномоћника заинтересованих лица Г.Г., Д.Д. и Ђ.Ђ., а у одсуству уредно позваног туженог органа и заинтересованих лица Б.Б. и В.В..

Оцењујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе у смислу члана 41. Закона о управним споровима („Службени гласник РС”, бр. 111/09), ценећи наводе тужбе, одговора на тужбу, наводе пуномоћника тужиоца и пуномоћника заинтересованих лица на одржаној расправи и целокупне списе ове управне ствари, Управни суд је нашао да је тужба неоснована.

Према списима предмета и образложењу оспореног решења заинтересована лица Е.Е., Ж.Ж., А.А. и Б.Б. су поднели Агенцији за реституцију, Подручној јединици Београд захтев за враћање одузете имовине односно обештећење која је конфискована одлуком Народног Среског суда за VII реон града Београда број 2375/45 од 11.10.1945. године од бившег власника Ј.Ј..

Увидом у решење Народног Среског суда за VII реон града Београда број 2375/45 од 11.10.1945. утврђено је да је конфискована непокретна имовина Ј.Ј., бившег директора К.К. и то: кућа са кућиштем, делом зграде, двориштем и вртом са 1176,90 м², у улици ... број ..., уписан у ЗКУЛ број ... КО ..., на кат.парцели број ..., земљиште у ..., уписано у ЗКУЛ број ... КО ... и то парцеле бр. ..., ..., ..., ..., ..., ..., ... са 1/2 идеалних делова, ливада у ..., уписана у ЗКУЛ број ... КО ... и то кат.парцеле бр. ..., ..., ..., ..., ... и ...

Према препису ЛН број ... КО ... уписана кат.парцела бр. ... је градско грађевинско земљиште – њива II класе, укупне површине 9 ха 90а 27 м² које је у државној својини Републике Србије са правом коришћења општине Чукарица и З.З., с тим да је сходно одредбама Закона о планирању и изградњи град Београд постао титулар права својине на грађевинском земљишту које је било у својини Републике Србије.

Према препису ЛН бр. ... КО ... уписане кат.парцеле број ..., ..., ... и ... јесу градско грађевинско земљиште – њива II класе укупне површине 3 ха 32 а 93 м² које је

у државној својини Републике Србије са правом коришћења З.З. и једног физичког лица, с тим да је сходно одредбама Закона о планирању и изградњи град Београд постао титулар права својине на грађевинском земљишту које је било у својини Републике Србије. На кат.парцели број ..., улица ... налази се објекат изграђен без одобрења за градњу, не категорисан пут у државној својини Републике Србије, док је држалац Град Београд.

Према препису ЛН бр. ... КО Чукарица уписане кат.парцеле број ..., ..., ..., ..., ..., ..., ..., ..., ... и ... јесу градско грађевинско земљиште површине 12 ха 16 а 41 м² које је у државној својини Републике Србије са правом коришћења З.З., с тим да је сходно одредбама Закона о планирању и изградњи град Београд постао титулар права својине на грађевинском земљишту које је било у својини Републике Србије. На кат.парцели број ... у ... налазе се 4 зграде за које није позната намена а који објекти су изграђени пре доношења прописа о изградњи објекта а чији власник односно држалац није утврђен док се на кат.парцели број ... налази изграђени објекат без дозволе-некатегорисани пут у својини Републике Србије, а чији је држалац ГО Чукарица.

Према препису ЛН бр. ... КО Чукарица уписана кат.парцела број ... у ... јесте градско грађевинско земљиште њива II класе укупне површине 24 а 09 м² које је у државној својини Републике Србије са правом коришћења И.И. и физичких лица.

Према препису ЛН бр. ... КО ... уписана кат.парцела број ... у ... јесте градско грађевинско земљиште њива II класе укупне површине 15 а 06 м² које је у државној својини Републике Србије са правом коришћења И.И. и физичких лица.

Према препису ЛН бр. ... КО ... уписана кат.парцела број ... у ... јесте градско грађевинско земљиште њива II класе укупне површине 19 а 87 м² које је у државној својини Републике Србије са правом коришћења И.И. и физичких лица.

Одредбом члана 9. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу ("Службени гласник РС", бр. 72/12...142/14), је прописано да обвезник враћања подржављене имовине у натуралном облику (у даљем тексту обвезник) је Република Србија, аутономна покрајина, јединица локалне самоуправе, јавно предузеће, привредно друштво или друго правно лице чији је оснивач Република Србија, аутономна покрајина или јединица локалне самоуправе, привредно друштво са већинским друштвеним капиталом и задруга, укључујући и привредна друштва и задруге у поступку стечаја и ликвидације, а који је, на дан ступања на снагу овог закона, власник, држалац или носилац права коришћења односно располагања на подржављеној имовини – у односу на право које му припада. У случају из члана 23. став 4. овог закона, обвезник је носилац права коришћења на грађевинском земљишту из тог става, а обвезник обештећења у виду државних обвезница и у новцу је Република Србија.

Чланом 22. став 2. и 3. истог закона прописано је да се не враћа изграђено грађевинско земљиште, ако овим законом за поједине случајеве није друкчије одређено, односно да се не враћа грађевинско земљиште на коме се у

складу са овим законом налазе јавне површине или је планским документом, важећим на дан ступања на снагу овог закона предвиђена изградња објеката јавне намене у складу са законом којим се уређује просторно планирање, изградња и грађевинско земљиште, као ни грађевинско земљиште на коме су изграђени објекти који нису предмет враћања у натуралном облику у складу са чланом 18. овог закона, као ни неизграђено грађевинско земљиште за које у складу са законом којим се уређује просторно планирање, изградња и грађевинско земљиште, постоји правоснажно решење о локацијској дозволи у време ступања на снагу овог закона. Ставом 5. и 6. члана 22. истог закона, одређено је да се не враћа грађевинско земљиште на коме је изграђен објекат сталног карактера у складу са законом и на том земљишту није извршена конверзија права коришћења у право својине у складу са чланом 101. Закона о планирању и изградњи, као и да се не враћа грађевинско земљиште на коме је изграђен објекат без грађевинске дозволе, које у поступку легализације буде одређено као земљиште за редовну употребу објекта, у складу са законом којим се уређује просторно планирање, изградња и грађевинско земљиште. Ставом 4. члана 22. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, је прописано да се не враћа неизграђено грађевинско земљиште на коме је планским документом важећим на дан ступања на снагу овог закона, предвиђена изградња објекта у функцији реализације пројекта економског развоја, објекта који је намењен за социјално становање у складу са законом којим се уређује социјално становање и станова у складу са Уредбама и мерама Владе Републике Србије.

Првостепени орган је увидом у списак катастарских парцела које су саставни део Закључка Владе РС, број 351-843/2012 од 06.02.2012. године, Закључка Владе РС, број 46-804/2012 од 06.02.2012. године, Закључка Владе РС број 46-734/2012 од 06.02.2012. године и Закључка Владе РС број 351-842/2012 од 06.02.2012. године, утврдио да катастарске парцеле које представљају предмет захтева за враћање у овом предмету, не представљају грађевинско земљиште на које се примењује члан 22. став 4. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу.

Код изнетог, суд налази да је правилно оспореним решењем у поступку у којем није било повреде правила поступка од утицаја на законитост одлучивања у овој управној ствари, обзиром на правилно и потпуно утврђено чињенично стање и правилном примени прописа на које се тужени орган позвао у образложењу оспореног решења, одбијена жалба тужиоца изјављена на првостепено делимично решење. Ово због тога што и по становишту Управног суда је делимично решење првостепеног органа правилно донето и на закону засновано.

Суд је ценио наводе тужбе, за које је са изнетих разлога нашао да су неосновани и без утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења с обзиром да је тужени орган дао довољне и јасне разлоге за своју одлуку које у свему прихвата и овај суд.

Наиме, и по налажењу Управног суда правилно је првостепени орган утврдио да су подносиоци захтева, заинтересована лица у овом управном спору,

једини законски наследници бившег власника одузете имовине Ј.Ј., те да у смислу члана 5. став 1. тачка 1. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу су активно легитимисани за остваривање права на враћање имовине, односно обештећење у складу са законом. Правилно је по налажењу Управног суда првостепени орган закључио да су се у границама постављеног захтева стекли сви законски услови да се подносиоцима захтева у смислу члана 23. став 1. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, утврди право својине како је то одлучено у тачкама 1. и 2. диспозитива првостепеног решења. Одлука првостепеног органа је поткрепљена и информацијом о локацији за предметне катастарске парцеле, издатом од стране Секретаријата за урбанизам и грађевинске послове број ... од ... године, из које је утврђено да не постоји сметња да се предметне катастарске парцеле врате подносиоцима захтева, будући да се на истима не налазе јавне површине, нити је планским документом, важећим на дан ступања на снагу Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, предвиђена изградња објеката јавне намене, нити постоји правоснажно решење о локацијској дозволи, а све у смислу одредбе члана 22. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу.

Такође, по налажењу Управног суда, правилно је утврдио првостепени орган да катастарске парцеле број ..., ..., ..., ... и ... КО ..., су ванкњижно власништво града Београда, будући да је ступањем на снагу Закона о планирању и изградњи, град Београд постао титулар права јавне својине на грађевинском земљишту које је било својина Републике Србије, а да су катастарске парцеле број ..., ... и ... КО ... у државној својини Републике Србије и да наведене парцеле не представљају земљиште које има посебну намену, а које су законом предвиђене као разлог за изузимање од враћања у натуралном облику, те да одузете парцеле могу бити предмет враћања сагласно члану 8., као и члановима 22. и 23. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу.

На основу изнетог, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је применом одредбе члана 40. став 1. и 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), одлучио као у ставу I диспозитива пресуде.

Одлучујући о трошковима управног спора, суд је нашао да захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора није основан, имајући у виду успех тужиоца у овом управном спору, па је у смислу одредбе члана 153. и 163. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11...55/14), који се сходно примењује на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима, одлучено као у ставу II диспозитива пресуде.

Имајући у виду да је заинтересовано лице А.А. имало оправдане трошкове управног спора за заступање путем пуномоћника адвоката на једној одржаној расправи у износу од 18.000,00 динара, на једној неодржаној расправи у износу од 9.000,00 динара и за подношење поднеска у износу од 16.500,00 динара, као и да су заинтересована лица Г.Г., Д.Д. и Ђ.Ђ. имали оправдане трошкове управног спора за заступање путем пуномоћника адвоката на једној одржаној расправи у износу од 18.000,00 динара плус 50% за сваку следећу странку, то је

Управни суд применом одредбе члана 153. и 163. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр. 72/11...55/14), који се сходно примењује на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима, као и на основу тарифног броја 42., 44. и 46. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката (“Службени гласник РС”, бр. 121/2012), одлучио као у ставу 3. диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана 13.09.2018. године, 21 У 1622/18

Записничар
Мирела Костадиновић,с.р.

Председник већа – судија
Жељко Шкорић,с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић